

РЕШЕНИЕ

№ 416

гр. София, 30.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав, в
публично заседание на 18.01.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова, като разгледа дело номер **4825** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145 и сл. от АПК вр. чл.57, ал.4 т.3 от Закона за пътищата /ЗП/.

Образувано е по жалба на [фирма] със седалище [населено място] срещу ЗАПОВЕД №РД-11-702 от 12.10.2010г. на Директора на Дирекция „ЕПРПМ” при Агенция „Пътна инфраструктура”, с която се отнема разрешение №452 от 31.01.2008г. за специално ползване на рекламno съоръжение на път АМ2 км.405+700-ляво с площ 32кв.м. по съображения, че не е платена такса по чл.22, ал.4 от Тарифата за таксите на АПИ за периода на III-то и IV-то тримесечие на 2009г. и I-во, II-ро и III-то тримесечие на 2010г..

По изложените в жалбата съображения - за направени вноски, но неправилно съотнесени, се визира, че са неправилни констатациите на ответника и се моли да бъде отменена заповедта. Жалбата в съдебно заседание се поддържа от Б.. Претендират се разноски.

Ответникът оспорва жалбата чрез юрк.Г. и моли същата да се отхвърли. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град като се запозна с доказателства по делото и с оглед правомощията си по чл.168, ал.1 вр. чл.146 от АПК, прие за установено следното:

Жалбата е в срок /заб.досежно възражението за просроченост има изрични мотиви на състава за ненадлежно връчване чрез обратна разписка формирани за протоколно определение в с.з. от 26.10.2011г., които се поддържат/, от адресат на акта, поради което се прави извода, че следва да се разгледа по същество.

Във връзка с гореизложеното -съдът съобразява следното:

Ответникът е компетентен да постанови оспорения акт видно от заповед РД-11-343 от 30.07.2010г. по силата на която Председателят на УС на АПИ на основание чл.26, ал.9 ЗП във връзка с решение на УС №698/10 /л.74/ -предоставя своите правомощия на лицето С. в качеството ѝ на Директор на Дирекция „Експлоатация и поддържане на републиканската пътна мрежа”.

Страните не спорят, че [фирма] притежава разрешение №452 от 31.01.2008г. за специално ползване на рекламno съоръжение на път АМ2 км.405+700-ляво с площ 32кв.м..

За същото ответникът е приел, че няма платени дължими такси за периода на III-то и IV-то тримесечие на 2009г. и I-во, II-ро и III-то тримесечие на 2010г., поради което на основание чл.57, ал.4 т.3 от ЗП е издал оспорената заповед за отнемане на разрешението.

Видно от разрешението т.5 /л.19/ при неспазване на условията в разрешението и неплащане на дължимите такси за предходната година разрешението се отнема. Във връзка с това изискване е регламентацията на чл.29, ал.9 от ЗП, че разрешенията се отнемат при неспазване на условията в тях.

Следва да се съобрази, че това основание е посочено от ответника както и разпоредбата на чл.57, ал.4 т.3 от ЗП, който предвижда като самостоятелно основание /без да препраща към разрешителното/ забавяне на дължимите годишни такси и кумулативно -продължаващо извършване на разрешеното ползване на пътя. Следва да се има предвид, че точката при приемането ѝ с ДВ бр.6/2004г. до изм.бр.59/2007г. е регламентирала, че се отнема разрешителното при забавяне плащането на такси за повече от една година. След изм. с бр.59/2007г. нормата визира, че разрешителното се отнема не при забавяне за повече от една година, а при забавяне плащането на годишните такси. Спорно е дали между двете регламентации може да се сложи паралел, доколкото първата означава забавено плащане на вноската поне за една година, докато втората поставя друг акцент /иначе не би имало необходимост от законодателна промяна/, че трябва да има няколко забавени годишни такси.

Следователно- ответникът следва да установи двата елемента от фактическия състав /ФС/ на чл.57, ал.4, т.3 от ЗП- да е забавено плащането на годишни вноски и да се ползва съоръжението. В случая видно от самата заповед има неплатени вноски за III-то и IV-то тримесечие на 2009г. и I-во, II-ро и III-то тримесечие на 2010г. т.е. няма напълно забавена годишна вноска за 2009г., нито такава за 2010г. - т.е. за да налице първия елемент трябва за цялата 2010г. да има забавено плащане -не само за първите три тримесечия, но и за IV то-тримесечие, тъй като платената последна вноска -за IV-то тримесечие за 2010г. прекъсва последиците, които следват от забавянето на първите три тримесечия. Същото се отнася за предходната 2009г., за която ответникът в заповедта е отбелязал, че не са платени вноските за III-то и IV-то тримесечие т.е. платени са за I и II-ро тримесечие. Обстоятелството, че дължимата такса по Тарифата е разделена на 4 тримесечия през годината тълкувано във връзка с чл.57, ал.4 т.3 ЗП означава -да се забавят и 4-те вноски за една година, а не трябва да се тълкува, че трябва да са забавени най-малко 4 -тримесечни вноски т.е. последните 2 за 2009г. и най-малко първите 2 /или 3 както е в настоящата хипотеза/ за 2010г.. Разпоредбата на чл.57, ал.4 т.3 ЗП, доколкото с прилагането си засяга неблагоприятно адресатите ѝ - не следва да се тълкува разрешително и да ѝ се придава смисъл, който законодателят не е вложил в същата. В случая разпоредбата е ясна - трябва да има забавяне на годишни вноски т.е. за дължими за повече от една календарна година вноски т.е цялата вноска, а

не частични неплащания. Следователно- трябва за двете години и за 2009г., и за 2010г. да има неплатени изцяло вноски плюс използване на съоръжението, което също като положителен факт подлежи на доказване от ответника по реда на чл.170, ал.1 от АПК. Това не е доказано, както и отделно в самото производство не е удостоверено например с протокол от проверка на място, доколкото снимките не са доказателствени средства. По преписката има само докладна от 27.09.2010г./л.22/, но същата е само относно дължимите такси -не и касателно втория елемент свързан с ползването на съоръжението. Във връзка с доказателствата трябва да се съобрази по делото, че има вносна бележка на л.73, от която е видно, че на 15.03.2010г. е платена таксата за I-во тримесечие на 2010г. т.е. изводът на ответника в заповедта, че няма платена такса за това тримесечие е неверен.

С оглед изложеното е и основния спорен момент възникнал между страните във фазата на съдебното следствие -а именно дали може ответникът при направена вноска за такса сам да определя за кой период се съотнася и по този въпрос съдът констатира следното: изслушана е СЕ, чието заключение съставът напълно кредитира и видно от същото в АПИ има информационна система за събиране на пътни такси, които се събират и са дължими за тримесечие. Постъпили ли преводна такса същата по системата се разпределя за покриване на най-старото задължение. Видно от представянето на заключението в с.з. на 18.01.2012г. в.л. заявява, че служителят отразява по системата периода, за който счита, че трябва да се съотнесе сумата. По този начин е изградена системата -постъпи ли сума, при дължими няколко такси- да се покрие най-старата дължима по време. Може вносителят да е посочил друг период- друго тримесечие, погасява се най-старото.В.л. в експертизата си сочи, че понастоящем са осчетоводени таксите за 2009г. и 2010г.. Посочва, че за периода има вноски бележки, но сумите, които са постъпили не са отишли за погасяване на посочения период от вносителя, а според системата са се пренасочили към друг период.

Съдът намира, че вносителят има право да посочи коя такса внася -за кое тримесечие. Недопустимо е ответникът да подменя волята на задълженото лице и сам да осчетоводява сумата за друг период. Доводите, че така е изградена системата му на отчитане или, че така се защитава вносителя - са несъстоятелни. За неплатени своевременно такси има законна лихва, поради което фиксът е защитен, а правата на длъжника същият може сам да си ги защитава. Недопустимо е да се упражняват и защитават чужди права /освен в предвидените от закона случаи, които са лимитирани/ още повече, че субектът е посочил периода. Дали така заобикаля закона прекъсвайки периода, който би могъл да формира поне една пълна календарна година - е мотив, стоящ извън фактическия състав на спора. Дори и това да е целта като субективен елемент формиран от управляващите дружеството, то обективният факт е, че дружеството в определен период не е можело да плаща таксата, а в следващия, когато посочената финансова причина е преодоляна - плаща и сочи периода за това т.е. за целта на закона да се отнеме разрешителното означава да има трайна финансова невъзможност /и съответно поведение/ да се плаща таксата, изразяваща се в последователното неплащане повече от една година. Когато, както е при настоящия случай –не се плаща само 2 тримесечия от едната година и 3 от другата - първо няма изцяло неплатена поне една годишна вноска и второ от СЕ се установява, че има вноски за посочените периоди /I-во тримесечие на 2010г. вн.бележка на л.73/, но неправилно пренасочени към друг период.

По възражението на ответника за чл.76 от ЗЗД- в действителност нормата

означава при непосочване да се погаси най-обременителното задължение, но в случая разпоредбата касае частни вземания, докато настоящето е публично. Без оглед на това информационната система на ответника е изградена точно на посочения принцип. В случая се обсъди по-горе в мотивите защо посоченото от вносителя не е ирелевантно, както и може да се добави, че при публичните задължения при отсъствието на подобен принцип при дължими няколко парични задължения между органа и лицето- при внасяне на определена сума -следва да се погаси само най-старата, ако не е посочено изрично т.е. по аналогия на правото приложим е и този принцип от частното право в публичната сфера. В случая макар този постулат да е основополагащ в информационната система на АПИ /обявено за безспорен факт в с.з. на 18.01.2012г. между страните/ - не се прилага, тъй като жалбоподателят за периода е направил вноска с изрично посочване на тримесечието -на 15.03.2010г. /л.73/ е внесъл таксата за първото тримесечие на 2010г. и следователно ответникът на 12.10.2010г. като е издал заповедта е направил неправилната констатация, че за първото тримесечие не е платена таксата, поради което заповедта е материално незаконосъобразна.

Следователно- жалбата е основателна и заповедта като незаконосъобразно следва да се отмени.

Следва с оглед изхода от спора да се присъдят на жалбоподателя разноски: 50лв.д.т., 200лв. за адвокат и 200лв. за в.л. или 450лв..

Водим съдът

РЕШИ:

По жалба на [фирма] със седалище [населено място]

ОТМЕНЯ като незаконосъобразна ЗАПОВЕД №РД-11-702 от 12.10.2010г. на Директора на Дирекция „ЕПРПМ” при Агенция „Пътна инфраструктура”, с която се отнема разрешение №452 от 31.01.2008г. за специално ползване на рекламno съоръжение на път АМ2 км.405+700-ляво с площ 32кв.м. по съображения, че не е платена такса по чл.22, ал.4 от Тарифата за таксите на АПИ за периода на III-то и IV-то тримесечие на 2009г. и I-во, II-ро и III-то тримесечие на 2010г..

ОСЪЖДА ответника за заплати на жалбоподателя 450лв. разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването пред ВАС чрез АССГ. Преписи на страните.

Съдия: